

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Ο ΓΡΙΦΟΣ
ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κεφάλαιο Πρώτο: Το Εξοχικό στο Βουνό

Ο Λίαμ στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου κοιτώντας το πρόσωπό του. Αυτό που είδε τον τρόμαξε. Για πρώτη φορά ύστερα από καιρό συνειδητοποιούσε την κατάσταση που βρισκόταν. Η εικόνα του έδειχνε πολύ ξεκάθαρα την ψυχική κατάσταση που βίωνε. Είχε να κοιμηθεί ανθρώπινα περισσότερες από πέντε ημέρες. Το τελευταίο διάστημα την έβγαζε στον καναπέ του νοσοκομείου, δίπλα στο κρεβάτι της μητέρας του. Και δυστυχώς οι γιατροί είχαν επαληθευτεί. Πριν από μερικές ώρες, τον κοίταξε στα μάτια, του χαμογέλασε και την ώρα που του χαίδευε το πρόσωπο, είχε ξεψυχήσει. Κι αυτός τότε, της πήρε το χέρι ανάμεσα στα δικά του και το φίλησε με σεβασμό.

Η μητέρα του δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη, αλλά τα τελευταία δύο χρόνια είχε παρουσιάσει καρκίνο ο οποίος δυστυχώς ήταν απ' αυτούς που δεν σήκωναν πολλά. Τα δύο αυτά χρόνια, την είχε πάρει με το ζόρι στο σπίτι του, ένα διαμέρισμα σχετικά μεγάλο, στο νησί Μέρκερ, στην 60η Νοτιοανατολική Λεωφόρο. Η λίμνη Ουάσιγκτον, που περιτριγύριζε το νησί, του έδινε μια αίγλη απομόνωσης, αλλά οι γέφυρες που το συνέδεαν με την πόλη του Σιάτλ το έκαναν τόπο με ιδιαίτερα προσόντα. Ήταν κοντά αλλά και τόσο μακριά. Και η αλήθεια ήταν πως την χρειαζόταν αυτήν την τόσο παράξενη απομόνωση. Ήταν καθηγητής Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον, στο βόρειο τμήμα του Σιάτλ. Η εξειδίκευσή του ήταν η Κλασική και η Μοντέρνα Φιλοσοφία.

Ήταν χωρισμένος απ' τα σαράντα του, κι ακόμα και τώρα, δέκα χρόνια μετά, δεν ήθελε να έχει σχέσεις που αποσκοπούσαν στον γάμο. Δεν ανήκε στους άντρες που γυρνούσαν από μπαρ σε μπαρ, αλλά στην ηλικία που είχε φτάσει είχε καταλήξει σ' αυτό που ήθελε, που ήταν απλά μια ελεύθερη σχέση, όχι στο ερωτικό πεδίο, αλλά στο θέμα της προσωπικής του ζωής.

Ήταν ψηλός, καλοδιατηρημένος, κανονικός σε βάρος αν και ήθελε να χάσει όπως ο ίδιος έλεγε κάποια λίγα κιλά. Οι φοιτητριάς του τον κατέτασαν στους άντρες με τύπο, κι αυτό ακριβώς ήταν το χαρακτηριστικό του. Είχε τύπο. Τα τρία τελευταία χρόνια οι ρυτίδες στο πρόσωπό του είχαν αυξηθεί και είχε αρχίσει να γκριζάρει. Το θέμα της υγείας της μητέρας του τον άγγιζε βαθιά μια που είχαν χάσει τον πατέρα του από πολλά χρόνια, όταν σαν έφεδρος αξιωματικός είχε μετατεθεί στο Βιετνάμ. Η μητέρα του τον είχε μεγαλώσει μόνη της, κι αυτός ήταν κι ο λόγος που της είχε τόση αδυναμία. Η κυρία όμως Έβανς, παρόλο που έμενε κι αυτή στο Σιάτλ, έμενε στο πατρικό τους σπίτι, στις βόρειες συνοικίες. Εκεί είχε τον δικό της κύκλο. Τώρα όμως είχε φύγει, και το μόνο που είχε μείνει στον Λίαμ ήταν μια πίκρα και μια πολύ περίεργη μοναξιά.

Η πρώην γυναίκα του είχε από καιρό μετακομίσει στην άλλη άκρη της Αμερικής, και κάποια νέα της που μάθαινε την πρώτη περίοδο από κοινούς γνωστούς, σύντομα σταμάτησαν. Είχε ρίξει μαύρη πέτρα πίσω της. Δεν την κακολογούσε. Με την απόφασή της μάλιστα είχε συμφωνήσει. Ήταν μια πανέμορφη γυναίκα που ο κόσμος της Νέας Υόρκης την τραβούσε υπερβολικά. Προερχόταν από εύπορη οικογένεια και δεν άργησε να μπει στους κοσμικούς κύκλους μ' έναν αρραβώνα κι ένα γάμο, αν και όχι και τα δύο με τον ίδιο άντρα.

Βγήκε απ' το μπάνιο και πήγε και στάθηκε μπροστά στο παράθυρο

του σαλονιού του. Η λίμνη την ώρα αυτή αντιφέγγιζε τα φώτα των σπιτιών της παραλίας. Προς στιγμή σ' έκανε να μην ξέρεις αν αυτή η σκοτεινιά που απλωνόταν από κάποιο σημείο στο μέσο μέχρι το φωτισμένο μέρος από τα σπίτια της άλλη όχθης, ήταν απλά νερό ή ένα μαύρο σύνορο που είχε φυτρώσει στο πουθενά. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν ήδη αργά. Έπρεπε να τον είχαν πάρει τηλέφωνο απ' το γραφείο που είχε αναλάβει τα της κηδείας. Την ώρα που γέμιζε το ποτήρι του με ουίσκι, χτύπησε και το τηλέφωνο. Το απάντησε ευγενικά κι άκουσε με προσοχή αυτά που του έλεγαν. Η κηδεία θα γινόταν σε δύο ημέρες, στις δώδεκα το μεσημέρι.

Κατέβασε μονορούφι το ουίσκι του, έβαλε το τηλέφωνό του στο αθόρυβο και τράβηξε για το υπνοδωμάτιό του. Πέταξε τα ρούχα που φορούσε όπου εύρισκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Σκέφτηκε να βάλει ξυπνητήρι όμως άλλαξε γνώμη. Κανένας δεν θα τον ενοχλούσε και χρειαζόταν ύπνο. Έσβησε το φως δίπλα στο κρεβάτι κι έκλεισε τα μάτια του. Πριν το καταλάβει είχε αποκοιμηθεί.

Δεν ήξερε πόσες ώρες κοιμήθηκε αλλά όταν άνοιξε τα μάτια του ήταν μισοσκοτάδο.

Τί διάολο; Ακόμα δεν νύχτωσε; σκέφτηκε και κοίταξε το ηλεκτρονικό ρολόι στο κομοδίνο. Σύμφωνα μ' αυτό που έβλεπε είχαν περάσει δύο ώρες. Όμως ένιωθε από την μια ξεκούραστος αλλά από την άλλη σε σύγχυση. Όπως ήταν πήγε στο σαλόνι κι αναζήτησε το κινητό του. Είδε πως είχε πολλές κλήσεις κι αυτό τον παραξένεψε. Και τότε κατάλαβε. Είχε κοιμηθεί περισσότερες από είκοσι τέσσερις ώρες. Αυτό δεν του είχε ξανασυμβεί.

«Θα είναι λόγω του θανάτου της Έμιλυ σε συνδυασμό με την κούραση που έχω τραβήξει όλο αυτό το διάστημα», είπε δυνατά κι εκείνη την στιγμή του φάνηκε παράξενο που άκουγε την φωνή του. *Έχω αρχίσει και μιλάω μόνος μου! Λίαμ για πρόσεχε!*

Φόρεσε την φόρμα του κι έφτιαξε έναν καφέ. Δεν είχε διάθεση να πάρει κανέναν στο τηλέφωνο. Ούτως ή άλλως, την επομένη, στην κηδεία, θα ήταν παρόντες οι περισσότεροι από τους καθηγητές του Πανεπιστημίου. Ήταν ιδιαίτερα αγαπητός και όλοι θα ήθελαν να τον συλλυπηθούν από κοντά.

Μ' αυτές τις σκέψεις, και κρατώντας τον καφέ στο χέρι, κάθισε στο γραφείο του κι άνοιξε τον υπολογιστή του. Η ένδειξη για την αλληλογραφία που είχε έρθει, τον έκανε να μην θέλει καν να ενημερωθεί. Τελικά άνοιξε τον φάκελο με την επιστημονική διατριβή που τον απασχολούσε το τελευταίο διάστημα, αν και με την μεταφορά της μητέρας του στο νοσοκομείο, την είχε αφήσει για όταν θα είχε πιο καθαρό μυαλό. Είχε γράψει διάφορες διατριβές, κυρίως πάνω στην ιστορία της Φιλοσοφίας, κι αυτό που τον τελευταίο χρόνο είχε ξεκινήσει, θα ήταν το επιστέγασμα των μελετών του. *Η Φιλοσοφία στην εποχή των Ρομπότ*, ήταν ο τίτλος που είχε δώσει αν και απ' τον πρόλογο ξεκαθάριζε ότι δεν αναφερόταν στα ρομπότ σαν κατασκευάσματα αλλά στην τάση του ανθρώπου να λειτουργεί σαν ρομπότ.

Ξεκίνησε να διαβάζει το τελευταίο κεφάλαιο που είχε γράψει κι ήταν σαν να ήταν άλλος ο συγγραφέας του. *Γαμώτο! Πρέπει να το ξαναδώ. Έχω χάσει την συνέχεια*. Κοίταξε το λάπτοπ και χωρίς δεύτερη σκέψη έκλεισε την οθόνη. Σηκώθηκε και πλησίασε πάλι την τζαμαρία του σαλονιού.

«Πρέπει να πάω στο σπίτι της», μονολόγησε κι ένοιωσε ότι αν δεν τελείωνε με το θέμα που τον απασχολούσε δεν θα μπορούσε να γράψει ούτε μια πρόταση. Η μητέρα του έμενε σε μια μονοκατοικία στην περιοχή του Φρήμοντ, στο βόρειο μέρος της πόλης, στην Λίντεν Άβενιου. Προς στιγμήν σκέφτηκε να δώσει το σπίτι όπως ήταν σ' ένα μεσίτη και να μην πάει καθόλου. Όμως υπήρχαν κάποια πράγματα που η μητέρα του τ' αγαπούσε ιδιαίτερα και δεν ήθελε

να βρεθούν στον δρόμο ή να πουλιούνται για ένα δολάριο.

Πήγε και κάθισε σε μια απ' τις πολυθρόνες του σαλονιού και πήρε το κινητό του στο χέρι μη ξέροντας τι να κάνει. Τελικά δεν κρατήθηκε κι άρχισε να φυλλομετρά τις κλήσεις που του είχαν γίνει. Ήταν όλες από συναδέλφους του και κάποιες από παλιούς μαθητές του που εντωμεταξύ είχαν γίνει φίλοι του. Όταν στην λίστα είδε το όνομα του Μαξ, θυμήθηκε ότι ήταν ο ίδιος που τον είχε καλέσει πριν δύο ημέρες. Ήθελε να γίνουν κάποιες εργασίες στο εξοχικό που είχε στο βουνό, στο Πρίτσαρντ. Από τότε που το είχε αγοράσει με την γυναίκα του, ο Μαξ ήταν αυτός που το φρόντιζε. Είχε μιλήσει μ' έναν από τους βοηθούς του μια κι ο Μαξ έλειπε και είχε ζητήσει να του τηλεφωνήσει.

Μετά την κηδεία! σκέφτηκε και σχεδόν αμέσως αποφάσισε ότι ίσως θα ήταν καλύτερα μόλις τελείωνε με τα τρέχοντα θέματα να έφευγε για το βουνό. Το σπίτι που είχε εκεί ήταν ένα ιδιαίτερο κατασκεύασμα, με ξύλινο το μπροστινό μέρος, αλλά με τους τοίχους των υπνοδωματίων και της κουζίνας πέτρινους, αρκετά μεγάλο, που όμως ήταν πολύ απόμερο, γύρω στο ενάμισι μίλι από το Σοσών Μάουντεν Ριτρήτ, έναν καταυλισμό για κάθε χρήση.

Το πρωί φρόντισε να είναι έγκαιρα στην εκκλησία. Ο Πρύτανης ήταν ενήμερος για την απουσία του, του είχε μάλιστα προτείνει να πάρει και άδεια. Έμειναν σύμφωνοι ότι το θέμα αυτό θα το συζητούσαν μετά την κηδεία. Ο Λιάμ δεν είχε πάρει ακόμα την τελική του απόφαση.

Η τελετή ήταν λιτή, χωρίς επικήδειους, αν και κάποιες κυρίες που δεν τις ήξερε καλά, ήθελαν να πουν δύο λόγια. Τους το αρνήθηκε ευγενικά. Χαμογέλασαν και αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν.

«Ίσως έτσι να είναι καλύτερα», είπε η μια τους και παίρνοντας αγκαζέ την άλλη, προχώρησαν και κάθισαν στην πρώτη σειρά των

καθισμάτων. Ο πάστορας άρχισε την τελετή, είπε το πόσο καλή γυναίκα ήταν η Έμιλυ κι όλα τελείωσαν σχετικά γρήγορα. Η μικρή συγκέντρωση που ακολούθησε έγινε σε μια βοηθητική αίθουσα του πανεπιστημίου, μια που το σπίτι του Λίαμ ήταν σχετικά μακριά και η πρόταση απ' το γραφείο τελετών ήταν πως όλοι θα προτιμούσαν να μην μετακινηθούν σε μεγάλη απόσταση. Η εκκλησία εξάλλου ήταν σχεδόν έξω από τον πανεπιστημιακό χώρο.

Ο Πρύτανης βρήκε εκεί την ευκαιρία και ξανάφερε το θέμα της άδειάς του. «Πρέπει να διευθετήσεις και τα πράγματά της, άσε που είσαι όλο αυτό το διάστημα συνεχώς κουρασμένος. Η διατριβή σου πως πάει;»

Ο Λίαμ τον κοίταξε περίεργα. Πολύ γρήγορα πέρασε απ' το ένα θέμα στο άλλο, σκέφτηκε. «Έχει δουλειά ακόμα, αλλά είμαι σε καλό δρόμο. Πώς όμως συσχετίζονται τα δύο θέματα;»

Ο Πρύτανης τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και του είπε, «Πάρε ένα μήνα άδεια και τακτοποίησε τις εκκρεμότητές σου. Ούτως ή άλλως έχεις δύο χρόνια να πάρεις άδεια. Και το πρώτο χειρόγραφο της διατριβής το θέλω εγώ. Εντάξει;»

«Εντάξει. Να ξέρεις όμως πως δεν θα μείνω στο Σιάτλ. Θα πάω στο βουνό, κι εκεί χειμωνιάτικα δεν έχει ούτε τηλέφωνο. Αν δεν είχα και δορυφορική κεραία, μιλάμε για απομόνωση κανονικότητας».

«Κάτι είναι κι αυτό. Μείνε όμως ήσυχος, οι βοηθοί σου είναι καλοί στην δουλειά τους. Ο μήνας θα περάσει γρήγορα».

Ο Λίαμ είδε στην πόρτα τον υπεύθυνο του γραφείου τελετών και ζητώντας συγνώμη από τον Πρύτανη, πήγε προς το μέρος του.

«Κύριε Έβανς όλα εντάξει. Η τεφροδόχος με την στάχτη της θα είναι έτοιμη για παράδοση σε τρεις ημέρες. Θέλετε κάτι άλλο;»

Σαν τί να θέλω; σκέφτηκε ο Λίαμ αλλά αρκέστηκε να τον ευχαριστήσει και να του δώσει τον φάκελο με την επιταγή που είχε στην

τσέπη του.

Οι καλεσμένοι σιγά σιγά άρχισαν να φεύγουν και δεν άργησε να μείνει μόνος του. Τον κατέβαλε μια περίεργη μοναξιά που τον ξάφνιασε μια που την μητέρα του την έβλεπε μόνο μια φορά τον μήνα πριν αρρωστήσει. Επιπλέον, το τελευταίο διάστημα, η κατάσταση της είχε εξελιχθεί τόσο άσχημα που κι οι δύο τους ευχόντουσαν να τελειώσει το συντομότερο, άρα αυτό που θα επακολουθούσε δεν ήταν καθόλου ξαφνικό. Κι όμως, παρόλα αυτά, αισθανόταν παράξενα. Γύρισε σπίτι προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη το πρόγραμμά του.

Το κινητό του χτύπησε δύο φορές και σταμάτησε. Ήταν ο Μαξ Σίγκλετον. Μόλις έφτασε σπίτι του τον πήρε στο τηλέφωνο.

«Δεν ήθελα να σας διακόψω από την δουλειά σας κύριε Έβανς. Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Μαξ, θέλω να μάθω που βρισκόμαστε με το εξοχικό. Δεν έχω έρθει πολύ καιρό τώρα και δεν ξέρω τι γίνεται.»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Πέρασα την προηγούμενη εβδομάδα. Πήρα την πρωτοβουλία και σας πήγα ξύλα για το τζάκι. Πότε λέτε να έρθετε; Ο χειμώνας έχει μπει για τα καλά κι αν θέλετε κάτι το ιδιαίτερο θα πρέπει να το φροντίσουμε έγκαιρα.»

«Η γεννήτρια είναι εντάξει;»

«Μια χαρά. Την βάζω μπροστά κάθε τόσο, μόνο που όπου να 'ναι ξεμένει από πετρέλαιο.»

«Γέμισε το ντεπόζιτο και θα σου στείλω μια λίστα με τρόφιμα καθώς και ποιά ημέρα θα περάσω ανεβαίνοντας για επάνω. Μάλλον τέλος της εβδομάδας. Κάτι άλλο που πρέπει να ξέρω;»

«Πάρτε τρόφιμα γι' αρκετό καιρό γιατί μπορεί ο χιονιάς να σας αποκλείσει. Με το τζιπ δεν θα έρθετε;»

«Ναι. Λες να είναι καλύτερα να με ανεβάσεις εσύ ώστε αν χρειαστεί να φύγω να με κατεβάσεις με το ερπυστριοφόρο;»

«Γιατί όχι; Ανεβαίνουμε με το τζιπ και το κατεβάζω εγώ. Αν δεν υπάρχει πρόβλημα έρχομαι πάλι με το τζιπ, αν υπάρχει, σας κατεβάζω με το ερπυστριοφόρο. Η εθνική οδός δεν κλείνει σχεδόν ποτέ».

«Ας γίνει έτσι. Γέμισε με πετρέλαιο την δεξαμενή και ρίξε μια ματιά και στο νερό. Ξαναγέμισε την δεξαμενή για να είναι καθαρό. Την λίστα με τα τρόφιμα θα στην στείλω αύριο το πρωί. Μαξ, ευχαριστώ για όλα».

«Κύριε Έβανς αυτή είναι η δουλειά μου. Μακάρι και οι άλλοι να ήταν τόσο γαλαντόμοι όσο εσείς».

Ο Λίαμ έκλεισε το τηλέφωνο. Το μόνο που είχε να κάνει ήταν να φτιάξει την βαλίτσα του με τα κατάλληλα ρούχα και να φορτώσει με ότι χρειαζόταν τον υπολογιστή του. *Ξέχασα να του πω για τον ηλιακό φορτιστή*, μονολόγησε. *Αύριο με την λίστα*. Άνοιξε την τηλεόραση κι έκανε ζάπινγκ στα διάφορα κανάλια. Μια ενδιαφέρουσα ταινία θ' άρχιζε σε λίγο. Φόρεσε την φόρμα του, έβαλε ένα ποτήρι με ούισκι κι άραξε στον καναπέ του. Η απόφασή του ήταν την επομένη το πρωί να πήγαινε στο σπίτι της Έμιλυ.

Θα έχει το χάλι του, σκέφτηκε. Δύο χρόνια κλειστό, τί να σου κάνει κι αυτό; Μετά όμως θυμήθηκε πως η Έμιλυ τηλεφωνούσε σε κάποια γυναίκα που πήγαινε και το καθάριζε. Η ταινία όμως άρχισε και όλα τ' άφησε για την επομένη.

Είχε καιρό να έρθει στην γειτονιά και με το που πάρκαρε το αυτοκίνητο έξω από το γκαράζ της Έμιλυ, αισθάνθηκε κάπως παράξενα. Παιδικές μνήμες, νεανικοί έρωτες, γιορτές, όλα πέρασαν σαν αστραπή απ' το μυαλό του σαν να του έλεγαν ότι η τύχη που είχε αποφασίσει για το σπίτι δεν ήταν η σωστή. Σκέφτηκε το όλο θέμα να

το αφήσει γι' αργότερα, όταν θα γυρνούσε απ' το βουνό. Αυτό ακόμα και σαν προσωρινή λύση του άρεσε μια που ένα σοβαρό του πρόβλημα το μετέθετε γι' αργότερα.

Εκκλείδωσε την γκαραζόπορτα και την τράβηξε προς τα πάνω. Κι αυτή ήρθε και κούμπωσε στο πάνω μέρος σαν καλοαδωμένος μηχανισμός. Ο Λίαμ χαμογέλασε αλλά με το που είδε μέσα το γκαράζ, η έκφρασή του μετατράπηκε σε έκπληξη. Τακτοποιημένα μπροστά στον τοίχο υπήρχαν πάρα πολλά κουτιά, κλεισμένα και συσκευασμένα. Μέχρι και ετικέτες είχαν επάνω τους που έγραφαν τι περιείχαν και ποιος ήταν ο αποδέκτης τους.

«Βρε Έμιλυ! Ακόμα κι αυτό;» μονολόγησε κι άρχισε να περιεργάζεται τις κούτες. Τα περισσότερα ονόματα δεν τα ήξερε, αλλά οι ετικέτες είχαν και τηλέφωνο και διεύθυνση από τις οποίες και κατάλαβε πως τα πακέτα αφορούσαν διάφορες κυρίες της γειτονιάς, προφανώς φίλες της.

Η ματιά του σταμάτησε σε μια κούτα που είχε το όνομα της πρώην γυναίκας του. Παραξενεύτηκε γιατί δεν φανταζόταν πως τόσα χρόνια μετά μπορεί να είχαν κάποια επαφή, αλλά το τηλέφωνο και η διεύθυνσή της δεν άφηναν καμία απορία. Κοίταξε στην ετικέτα το περιεχόμενο και χαμογέλασε. Ήταν ένα σερβίτισο που είχε από την μητέρα της, ένα πανάκριβο συλλεκτικό σύνολο, που η Μάρσια, η πρώτη του, πάντα έλεγε ότι της άρεσε.

Μπήκε στο σπίτι απ' την ενδιάμεση πόρτα. Η κουζίνα ήταν στην εντέλεια, το ίδιο και το σαλόνι, αν και αρκετά απ' τα αντικείμενα όσο και οι φωτογραφίες, δεν ήταν εκεί που τις ήξερε. Το σπίτι είχε χάσει κάτι από την μεγαλοπρέπεια που μέχρι λίγο πριν ήταν το χαρακτηριστικό του όταν το έφερνε στην μνήμη του. Βιάστηκε ν' ανέβει στο πάνω πάτωμα. Το δωμάτιο της μητέρας του δεν είχε σχεδόν τίποτα απ' τα προσωπικά της είδη κι όταν άνοιξε την ντουλάπα,

είδε πως κι αυτή ήταν σχεδόν άδεια. Μια πλαστική σακούλα-κρεμάστρα μόνο υπήρχε που έδειχνε σαν να περιείχε κάποιο πανωφόρι. Σε αντίθεση μ' αυτό, το διπλανό δωμάτιο, το δικό του, ήταν όπως το είχε αφήσει στα είκοσι οκτώ του, όταν έφυγε για το σπίτι που είχαν νοικιάσει με την Μάρσια. Έβαλε τα γέλια.

«Δεν ξέρω αν με ακούς, Έμιλυ, αλλά παίζεις πολύ ύπουλο παιχνίδι. Το μόνο που μπορώ να σου υποσχεθώ είναι ότι θα το ξανασκεφτώ. Με ξέρεις όμως, κι αν θυμάσαι τίποτα εκεί που είσαι, είχαμε συμφωνήσει πως το σπίτι αυτό είναι πολύ μεγάλο για μένα. Θα μου πεις, και λοιπόν; Ναι, αλλά δεν είναι καλύτερα κάποια οικογένεια να το πάρει κι ένα τσούρμιο κουτσούβελα να τρέχουν πάνω κάτω; Εγώ μ' αυτό το θέμα τελείωσα».

Του φάνηκε πως άκουσε έναν θόρυβο να έρχεται απ' την σοφίτα. Βγήκε απ' το δωμάτιο κι άρχισε ν' ανεβαίνει την σκάλα. Η σοφίτα ήταν θεοσκότεινη. Ψαχούλεψε για τον διακόπτη κι άναψε το φως. Ήταν εντελώς άδεια με μόνο ένα χάρτινο κουτί στην μέση που μάλιστα ήταν κι ανοιγμένο. Πλησίασε κοντά με περιέργεια για να περιεργαστεί το περιεχόμενο. Δεν φαινόταν τίποτα μια που ό,τι και να ήταν μέσα, ήταν τυλιγμένο καλά και περιμετρικά είχε πριονίδι, ένδειξη ότι ήταν εύθραυστο. Κοίταξε την ετικέτα και δεν καταλάβαινε τίποτα. Έδειχνε πως το πακέτο το είχε στείλει σ' αυτόν ο πατέρας του από το Βιετνάμ, από τότε που ήταν μικρός. Ο ίδιος όμως δεν θυμόταν τίποτα.

Έκλεισε πρόχειρα το κουτί, το πήρε στα χέρι και κατέβηκε στην κουζίνα για να μην λερώσει τον χώρο με πριονίδια ψαχουλεύοντάς το. Το άφησε πάνω στο τραπέζι μη τολμώντας να το αποσυσκευάσει. Πήρε ένα ποτήρι απ' την κουζίνα και πήγε στο σαλόνι. Έβαλε ούισκι και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Η ώρα ήταν εντελώς ακατάλληλη για κάτι τέτοιο αλλά εκείνη την στιγμή ένοιωθε ότι έπρεπε να βάλει σε τάξη στο μυαλό του κάποια πράγματα και χρειαζόταν λίγο

αλκοόλ στις φλέβες του.

Μη υπολογίζοντας τα πακέτα στο γκαράζ, το σπίτι ήταν σαν να ήθελε η μητέρα του να το αδειάσει από αναμνήσεις. Όμως το δωμάτιό του ήταν απείραχτο. Και βέβαια και η σοφίτα ήταν άδεια, αν κι αυτό δεν του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση μια που η Έμιλυ φρόντιζε αρκετά τακτικά να την καθαρίζει και να πετάει όσα άχρηστα είχαν μαζευτεί στο μεσοδιάστημα από την τελευταία φορά.

Η αλήθεια ήταν πως το κουτί που είχε κατεβάσει στην κουζίνα είχε το όνομά του. Και τότε κατάλαβε. Η Έμιλυ είχε σβήσει τις δικές της μνήμες απ' το σπίτι ενώ είχε αφήσει αυτό που η ίδια θεωρούσε σαν κομμάτι του Λίαμ.

«Γιατί βρε μητέρα; Πίστευες πως αν έμενα στο σπίτι θα μ' ενοχλούσαν οι μνήμες σου; Γιατί αυτή η προσπάθεια να σβήσεις το πέραςμά σου απ' την ζωή;»

Κοίταξε προς την μεριά της κουζίνας και κατάλαβε πως όλα ήταν παλιές μνήμες εκτός απ' το κουτί που θα δημιουργούσε μια καινούργια, με πρωταγωνιστή μόνο αυτόν. Ήπια μονορούφι το ουίσκι του και ξαναπήγε στην κουζίνα. Ξέπλυνε το ποτήρι και το έβαλε στην θέση του. Κατάλαβε πως για κάποιον απροσδιόριστο λόγο κωλυσιεργούσε. Πλησίασε το πακέτο και άρχισε να το ξεπακετάρει. Μέσα ήταν καλά συσκευασμένο το πιο παράξενο ρολόι που είχε δει. Θύμιζε παλιό αγγλέζικο ρολόι τοίχου, αν και το συγκεκριμένο ήταν μικρότερο και ήταν απ' αυτά που τα ακουμπάς πάνω σε κάποιο έπιπλο. Το εκκρεμές του ήταν διπλωμένο ξεχωριστά, για να μην κουνιέται στην μεταφορά. Δίπλα του υπήρχε ένα άλλο μικρό πακετάκι. Ήταν δύο μικροί μουσικοί κύλινδροι που προφανώς θα έμπαιναν σε κάποιο σημείο και μάλλον όταν άλλαζε η ώρα θα έπαιζαν ένα μουσικό κομμάτι. Η μόνη του διαφορά με άλλα παρόμοια ρολόγια ήταν πως είχε δύο μηχανισμούς και δύο καντράν να δείχνουν την ώρα.

Ο Λιάμ κοίταξε για το κουρδιστήρι αλλά δεν το βρήκε πουθενά. Δεν τον απασχόλησε όμως αυτό περισσότερο, γιατί τέτοιου είδους πεταλούδες μπορούσε να βρει εύκολα.

«Θα το βάλω πάνω στο τζάκι στο σπίτι στο βουνό», είπε δυνατά και το τοποθέτησε ξανά στο κουτί του.

Όταν το έβαλε στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου κι έκλεισε την γκαραζόπορτα, συνειδητοποίησε το παράξενο του όλου θέματος. *Γιατί η Έμιλυ το άφησε εκεί; Και γιατί δεν μου είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό;*

Η πρώτη του σκέψη ήταν να βάλει το κινητό στο αθόρυβο και να σταματήσει ν' απαντάει. Διαπίστωσε όμως πως τα τηλεφωνήματα απλά πολλαπλασιάστηκαν μια που τον έπαιρναν ξανά και ξανά μέχρι να τον βρουν και να τον συλλυπηθούν. Τον πήραν στο τηλέφωνο σχεδόν όλοι οι καθηγητές απ' το Πανεπιστήμιο, χώρια οι φίλοι και οι φίλες της μητέρας του. Μέχρι και η πρόωγ του τον πήρε. Το πως το έμαθε δεν είχε καμία διάθεση να το μάθει. Βρήκε όμως την ευκαιρία να της πει για το πακέτο που η Έμιλυ της είχε αφήσει. Κι εκείνη στάθηκε για λίγο αμίλητη, μη ξέροντας τι να πει. Τον ευχαρίστησε και του έδωσε κουράγιο.

Κουράγιο; Για ποιο πράγμα; Ευτυχώς που πέθανε και σταμάτησαν οι πόνοι!

Προς το απόγευμα τα τηλεφωνήματα καταλάγιασαν. Το τελευταίο ήταν από την γραμματέα του. Μαζί με τα συλλυπητήριά της τον ενημέρωσε πως ο Πρύτανης είχε στείλει ένα σημείωμα που κοινοποιούσε σε όλους πως ο Λιάμ θα έλειπε για ένα μήνα και τους ζητούσε να αναπροσαρμόσουν τις κοινές εκδηλώσεις τους.

Εκείνη την στιγμή ένοιωσε ένα περίεργο κενό. Το διάστημα εκείνο δεν είχε καμία σχέση. Η τελευταία του περιπέτεια είχε λήξει άδοξα όταν πια η Έμιλυ είχε μπει στο νοσοκομείο. Στεκόταν στο παράθυρο της βεράντας του με ένα ποτήρι ουίσκι στο χέρι, και κοίταζε την βροχή που όλο και δυνάμωνε. Μαζί όμως με το κενό ένοιωθε και μια παντελή έλλειψη συναισθημάτων. Και ξαφνικά η απόφασή του να πάει στο βουνό, απόκτησε άλλη σημασία. Ήρθε και έγινε κάτι σαν μια απόδραση. Κι ένοιωσε ότι την είχε ανάγκη.

Γύρισε και κάθισε στο γραφείο του. Άνοιξε τον υπολογιστή του και σχεδόν αφηρημένα άρχισε να επισκέπτεται διάφορες σελίδες στο διαδίκτυο. Το μυαλό του προς στιγμή τα ξέχασε όλα και πέταξε και πήγε στο πατρικό του σπίτι.

«Άει στην ευχή Έμιλυ! Γι' αυτό φρόντισες να βγάλεις την παρουσία σου από μέσα; Δεν πιστεύεις πως το σπίτι των παιδικών χρόνων ενός ανθρώπου τον προφυλάσσει από την μοναξιά;» μονολόγησε και χαμογέλασε με την σκέψη ότι η μητέρα του μπορεί να είχε μια τέτοια αντίληψη των πραγμάτων εκτός κι αν ήταν μια προσπάθειά της να τον παροτρύνει να κοιτάξει την ζωή του από εδώ και πέρα.

Ένα μήνυμα που ήρθε στο κινητό του τον ενημέρωσε ότι αργότερα θα παιζόταν στην τηλεόραση μια ταινία σινεφίλ που ήθελε να δει. Είδε στον υπολογιστή του τι ώρα άρχιζε και πήρε στο τηλέφωνο τον Μαξ.

«Συγγνώμη για την ακατάλληλη ώρα. Λέω σε δυο ημέρες να έρθω. Είναι εντάξει με σένα; Ο καιρός πως είναι;»

«Φορτώνει κύριε Έβανς αλλά μην σας απασχολεί. Επάνω έχει πολλά χιόνια, όχι ότι εδώ δεν έχει, αλλά ακόμα οι δρόμοι είναι ανοικτοί. Σας πειράζει αν σας ανεβάσει ο βοηθός μου; Έχει μια παράδοση στο καταφύγιο, παραπάνω από σας, και θα ήταν μεγάλη εξυπηρέτηση. Με την ευκαιρία πόσα άτομα θα είσαστε;»

«Καθόλου δεν με πειράζει και θα είμαι μόνος μου. Θα μείνω επάνω περίπου ένα μήνα οπότε κανόνισε για τρόφιμα και για ότι άλλο χρειάζεται. Έλεγα να σου στείλω μια λίστα αλλά τι τα θες, όλο και κάτι θα ξεχάσω, οπότε ετοίμασε εσύ ό,τι νομίζεις. Εγώ θα πάρω μαζί μου μόνο μια κάσα ουίσκι και τον υπολογιστή μου. Τι ώρα θέλεις να είμαι; Γύρω στις δύο το μεσημέρι είναι καλά; Να έχετε φορτώσει πάντως για να φύγουμε αμέσως».

«Η ώρα είναι μια χαρά. Τ' άλλα που μου είπατε τα κανόνισα ήδη. Χρειάστηκε ν' αλλάξω μια μπαταρία, αλλά το σύστημα λειτουργεί χωρίς πρόβλημα. Τις λεπτομέρειες θα της πούμε από κοντά. Χαιρετίσματα στην κυρία Έμιλυ».

«Η Έμιλυ έφυγε Μαξ».

Τα τελευταία του λόγια τ' ακολούθησε σιωπή. Ήταν λες και ο Μαξ χρειαζόταν λίγη ώρα να συνειδητοποιήσει την πληροφορία.

«Λυπάμαι κύριε Λίαμ. Ας είναι συχωρεμένη. Σε δυο μέρες λοιπόν. Καλό σας βράδυ».

Ίσως ο Μαξ είναι από τους λίγους που πραγματικά λυπήθηκαν για τον θάνατό της! σκέφτηκε και χωρίς να ξέρει το γιατί το μυαλό του πήγε στο ρολόι της σοφίτας. Αυτό τον έκανε ασυνείδητα να κοιτάξει την ώρα. Είχε ακόμα δεκαπέντε λεπτά για ν' αρχίσει η ταινία που ήθελε να δει. Πήγε στον υπολογιστή του κι άρχισε να ψάχνει για ρολόγια με δύο καντράν. Δεν βρήκε τίποτα κοντά σ' αυτό που του είχε στείλει ο πατέρας του. Όλα τα διπλά ρολόγια ήταν ανεξάρτητες μονάδες τοποθετημένες δίπλα-δίπλα ώστε να δείχνουν την ώρα σε άλλα μέρη της γης. Η αίσθησή του ήταν πως το δικό του ρολόι ήταν κάτι άλλο. Έκλεισε τον υπολογιστή και κάθισε μπροστά στην τηλεόραση.

Η ταινία τον έκανε να ξεχαστεί. Όταν τελείωσε ήταν πια αργά. Νύσταζε. Χωρίς δευτέρα σκέψη τράβηξε για το κρεβάτι του. Ήταν

λες και ο οργανισμός του ήθελε ν' αναπληρώσει τον ύπνο των τελευταίων εβδομάδων. Κοιμήθηκε μέχρι αργά το πρωί.

Του φάνηκε πως άκουσε κάποιον θόρυβο. Κοίταξε την ώρα. Ήταν ήδη δέκα κι ο θόρυβος ήταν από σκούπα που δούλευε στο σαλόνι. *Γαμώτο, ξέχασα να πω στην Λούση να μην έρθει σήμερα για καθαριότητα.* Φόρεσε τα ρούχα του και βγήκε στο σαλόνι.

«Κύριε Λιάμ με τρομάξατε! Δεν ήξερα ότι τέτοια ώρα είσαστε εδώ και βιάστηκα να βάλω σκούπα».

«Κάνε την δουλειά σου, εγώ θα φτιάξω έναν καφέ και θα πάω μια βόλτα».

«Καθίστε στο σαλόνι και θα σας τον φτιάξω εγώ».

Την ευχαρίστησε και πήγε κατευθείαν και κάθισε στον υπολογιστή. Αυτό που βασικά ήθελε ήταν να δει αν η γραμματέας του είχε μαζέψει όλο το υλικό που της είχε ζητήσει. Το μήνυμά της τον καθησύχασε. Ο σκληρός δίσκος με τα αρχεία που ήθελε ήταν έτοιμος. *Ακόμα και χωρίς δίκτυο, δουλειά έχω για πάνω από ένα μήνα,* σκέφτηκε και χαμογέλασε. Ήπιε με την ησυχία του τον καφέ του κι έφυγε για το γραφείο του, στο πανεπιστήμιο. Ανεξάρτητα του τι έλεγε ο Πρύτανης, έπρεπε να ενημερώσει τον βοηθό του για το τι έπρεπε να κάνει με τις παραδόσεις. Όταν τελείωσε και μ' αυτό, ήταν απογευματάκι.

«Και τώρα τι κάνουμε;» αναρωτήθηκε. Με τα πράγματα στο γκαράζ, τι θα κάνω;»

Την ώρα εκείνη, η Τζώρτζια, η γραμματέας του, ετοιμαζόταν να φύγει.

«Τζώρτζια μια χάρη. Βρες σε παρακαλώ μια εταιρεία μεταφορών και κανόνισε όλα τα πακέτα απ' το γκαράζ του σπιτιού της μητέρας μου να παραδοθούνε στους παραλήπτες. Όλα έχουν ετικέτες οπότε δεν χρειάζεται να ασχοληθείς μ' αυτό. Τα πακέτα μόνο με το

δικό μου όνομα να μείνουν εκεί».

«Κλειδιά;» τον ρώτησε.

«Στο δεξί συρτάρι του γραφείου μου έχω τα δεύτερα κλειδιά. Να μείνω ήσυχος;»

Του χαμογέλασε χωρίς να του πει τίποτα. Την ώρα όμως που φορούσε το παλτό της γύρισε και τον ρώτησε, «Αν σας χρειαστούμε;»

«Στο σπίτι στο βουνό θα είμαι, αν και θα δυσκολευτείτε να με βρείτε. Υπάρχει περίπτωση ν' αποκλειστώ κάποιες ημέρες ή και να μην έχω επικοινωνία με τον έξω κόσμο».

«Θα είσαστε με παρέα τουλάχιστον;»

«Όχι Τζώρτζια, μόνος μου».

«Και δεν φοβάστε;»

«Τι ακριβώς; Τέλος πάντων, ό,τι θέλετε, μήνυμα στον υπολογιστή ή κάλεσέ με στο δορυφορικό. Μην πεις όμως γι' αυτό σε κανέναν. Θέλω ησυχία».

«Καλά να περάσετε», του είπε κλείνοντας την συζήτησή τους.

Ο Λίαμ έκανε έναν γρήγορο απολογισμό των εκκρεμοτήτων του και διαπίστωσε ότι όλα ήταν εντάξει. Φόρεσε το τζάκετ του, έβαλε στην τσάντα του τον σκληρό δίσκο και κάποια άλλα χαρτιά που ήθελε κι έφυγε κι αυτός. Έστω και αν δεν είχε να κάνει πολλές προετοιμασίες, έπρεπε να φτιάξει μια τσάντα με ρούχα.

Αυτή την φορά θυμήθηκε το ρολόι την στιγμή που το είδε όταν άνοιξε το πορτοπαγκάζ για να βάλει μέσα τα πράγματά του. Κατά κάποιο τρόπο ήταν συνδεδεμένο με τον πατέρα του και προς στιγμή θέλησε να το αφήσει στο διαμέρισμά του μέχρι να έπαιρνε την τελική απόφαση για το αν θα κατοικούσε εκεί που έμενε τώρα, ή θα μετακόμιζε στο πατρικό του. Όμως είχε κλειδώσει κι αν άλλαζε το πρόγραμμά του, θ' αργούσε στο ραντεβού του με τον Μαξ. Είχε μπροστά του πάνω από έξι ώρες οδήγηση. Από το σπίτι του, το

Μούρεϊ ήταν τριακόσια εβδομήντα μίλια. Και ήθελαν κι άλλη μισή ώρα για το βουνό.

Το σπίτι το είχαν αγοράσει μαζί με την Μάρσια, πολλά χρόνια πριν. Ζήτημα όμως αν πήγαιναν μια φορά τον χρόνο. Όταν χώρισε θέλησε να το πουλήσει αλλά τελικά άλλαξε γνώμη, έδωσε κάποια χρήματα στην Μάρσια και το κράτησε. Παρ' όλα αυτά, ανέβαινε ακόμα πιο αραιά. Αυτή όμως την φορά ένοιωθε ότι θα μπορούσε να το ευχαριστηθεί και να τελειώσει τουλάχιστον το πρώτο γράψιμο της διατριβής που ετοιμάζε. Είχε μετανιώσει που την είχε αναφέρει στον Πρύτανη αλλά τον πίεζε για να γράψει κάτι. Ήταν σχεδόν υποχρεωτικό για τους ακαδημαϊκούς κάθε μερικά χρόνια όλο και κάτι να εκδίδουν.

Το αυτοκίνητό του ήταν ένα τζιπ Τογιότα παντός καιρού. Όμως επάνω, κοντά στις πηγές του ποταμού Κερ Ντ' Αλέν, ο καιρός έκανε τα δικά του. Η πρόταση του Μαξ για να τον ανεβάσει στο σπίτι ο βοηθός του ήταν η καλύτερη.

Σε όλη την διαδρομή το μυαλό του ήταν εστιασμένο στην διατριβή του και κυρίως στη δομή που πιθανόν θα είχε στο μέλλον ένας πολιτισμός στον οποίο όλα ελεγχόντουσαν από μηχανές με υψηλή τεχνητή νοημοσύνη.

«Χάθηκαν οι μελέτες για τα περασμένα;» μονολόγησε. «Πού στο διάολο πήγα κι έμπλεξα μ' ένα σενάριο που περισσότερο ανήκει στην σφαίρα της επιστημονικής φαντασίας;» Κούνησε το κεφάλι του προσπαθώντας να συγκεντρωθεί σε πιθανές εικόνες της κοινω-νίας μετά κάποιες εκατοντάδες χρόνια.

Το μόνο καλό ήταν πως τα μίλια περνούσαν γρήγορα και με μια μόνο στάση, έφτασε στην ώρα του στο Μούρεϊ. Ο βοηθός του Μαξ τον είδε πρώτος κι έσπευσε να βγει από το μαγαζί και να πλησιάσει το αυτοκίνητο.

«Κύριε Έβανς, παρκάρετε στην άκρη, στο σκεπαστό πάρκινγκ.

Σας έχω κρατήσει θέση. Ο κύριος Μαξ μου είπε να το βάλουμε εκεί να μην το φάνε τα χιόνια». Του έδειξε ένα σημείο κι έφυγε να φέρει κοντά το ημιφορτηγό που θα τους πήγαινε επάνω. Ήταν ένα μετασκευασμένο ημιφορτηγό, ψηλό, με τροχούς με καρφιά και ενισχυμένη μηχανή. Ήταν η λύση για άσχημο καιρό πριν την χρήση του ερπυστιοφόρου.

Ο Λιάμ πάρακαρε, άνοιξε το πορτμπαγκάζ, κατέβασε τα πράγματά του κι έφυγε για το γραφείο του καταστήματος. Βρήκε τον Μαξ να μιλάει στο τηλέφωνο. Αυτός του έκανε νόημα ότι τελειώνει και του έδειξε την πολυθρόνα μπροστά στο γραφείο. Κάθισε και βρήκε ευκαιρία να ρίξει μια ακόμα ματιά στο κινητό του. Ευτυχώς υπήρχε μόνο ένα μήνυμα από την Τζώρτζια που τον ενημέρωνε πως βρήκε μια εταιρεία ταχυμεταφορών και σύντομα όλα τα πακέτα θα παραδινόντουσαν.

«Λοιπόν κύριε Λιάμ, όλα έτοιμα. Τα έχουμε φορτώσει κι απ' ότι βλέπω ο Τομ βάζει τώρα και τα πράγματά σας. Είπατε θα καθίσετε ένα μήνα; Αληθεύει;»

«Μάλλον, Μαξ. Αν βέβαια δεν συμβεί κάτι το ελπίγον. Αν έχετε κάποιο δρομολόγιο για τον καταυλισμό, περάστε κι από μένα. Να σου αφήσω και τα δεύτερα κλειδιά του αυτοκινήτου».

«Α, τώρα που είπατε κλειδιά. Βρήκα πάνω στον πίνακα της γεννήτριας ένα σκουριασμένο κουρντιστήρι. Το καθάρισα και το έχω εδώ στο συρτάρι. Να σας το δώσω».

Άνοιξε το συρτάρι του κι έβγαλε ένα κλειδί-κουρντιστήρι και το άφησε μπροστά στον Λιάμ που τα έχασε. Ήταν σαν να είχε δει φάντασμα.

Αποκλείεται! σκέφτηκε.

«Αν μου επιτρέπεται, να σας πω πως δεν πρέπει να βάζετε μπρούτζινα αντικείμενα πάνω στους ηλεκτρικούς πίνακες. Είναι επικίνδυνο».

Την κουβέντα τους, διέκοψε ο Τομ που φάνηκε στην πόρτα. Βιάστηκε να τους ενημερώσει πως ήταν έτοιμος και πως έπρεπε να φύγουν. Ο Λιάμ πήρε το κουρδιστήρι και τον ακολούθησε χωρίς να μπορεί να πει κουβέντα.

Την ώρα που έβγαινε απ' το γραφείο κατάφερε να ψελλίσει, «Ευχαριστώ Μαξ για όλα».

Εκείνος του έγνεψε ότι δεν έτρεχε τίποτα.

Ο Λιάμ σε όλο τον δρόμο δεν έβγαλε μιλιά. Όλο του το μυαλό είχε εγκλωβιστεί στο τόσο αλλόκοτο εύρημα. Μέσα του έλεγε και ξανάλεγε, *Αδύνατο, κάποιος με κοροϊδεύει!*

Το ευτύχημα ήταν πως η μηχανή του ημιφορτηγού έκανε τόσο θόρυβο που τους ήταν αδύνατο να μιλήσουν. Η μισή ώρα πέρασε γρήγορα και σύντομα είχαν παρκάρει μπροστά στην πόρτα της κουζίνας. Ο Λιάμ μπήκε απ' την μπροστινή πόρτα, άφησε την τσάντα του στο τραπέζι του σαλονιού κι έσπευσε ν' ανοίξει την πόρτα της κουζίνας. Ο Τομ είχε κατεβάσει ήδη αρκετά πράγματα, σημάδι πως βιαζόταν. Ο Λιάμ τον βοήθησε κι όταν ο Τομ προσφέρθηκε να τον βοηθήσει να τα πάνε μέσα, εκείνος του χαμογέλασε και του είπε,

«Τομ, πάρε δρόμο. Μπορώ και μόνος μου. Έχεις μια παράδοση ακόμα και σε λίγο θα νυχτώσει. Και να προσέχεις. Όπου να 'ναι θ' αρχίσει να χιονίζει». Του έβαλε ένα δεκαδόλλaro στην τσέπη και του έκλεισε το μάτι. Ο Τομ χαμογέλασε, μπήκε στο ημιφορτηγό κι έφυγε.

Ο Λιάμ έβαλε όλα τα πράγματα στην κουζίνα, είδε τα ξύλα για το τζάκι τακτοποιημένα κάτω από το υπόστεγο δίπλα ακριβώς στην πόρτα της, μπήκε και σφάλισε την πόρτα. Πριν κάνει οτιδήποτε άλλο, θέλησε να ρίξει μια ματιά στην γεννήτρια. Στο κυρίως σπίτι είχε προστεθεί ένα ακόμα πέτρινο δωματιάκι που φιλοξενούσε την

γεννήτρια, την δεξαμενή αλλά και διάφορα εργαλεία και συνδεόταν μ' αυτό με μια εσωτερική πόρτα, δίπλα στην δεύτερη τουαλέτα του σπιτιού. Όλα ήταν εντάξει και ο πίνακας ήταν στο αυτόματο. Έλεγε κι εκεί την μεγάλη πόρτα περισσότερο να βεβαιωθεί ότι αν ξεσπούσε κανένας αέρας το βράδυ δεν θα χρειαζόταν να τρέχει για την ασφαλίζει.

Η θερμοκρασία στο σπίτι ήταν υποφερτή. Ο Μαξ είχε ανάψει το καλοριφέρ αλλά η θερμοκρασία ήταν ακόμα χαμηλά. Ανέβασε τον θερμοστάτη και πήγε στο σαλόνι. Το τζάκι ήταν κι αυτό έτοιμο για ν' ανάψει ενώ στο μικρό τραπεζάκι δίπλα στην μπερζέρα ένα μπουκάλι μπέρμπον έδειχνε πως ο Μαξ φρόντιζε ακόμα και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Χαμογέλασε, πήγε τα προσωπικά του είδη στην αριστερή κρεβατοκάμαρα και ξαναγύρισε στο σαλόνι.

Το σπίτι ήταν μια σύμμεικτη κατασκευή από πέτρες και ξύλα που καθόταν πάνω σε μια πέτρινη βάση. Η πλευρά προς το βουνό ήταν ενισχυμένη με διπλό πέτρινο τοίχο. Ο μεγάλος χώρος του σαλονιού ήταν και τραπεζαρία, ενώ σε μια του άκρη, ένα σεκρετέρ εκτελούσε χρέη γραφείου. Η μπροστινή του βεράντα ήταν σκεπαστή και η είσοδος είχε ένα σύστημα με δυο πόρτες δημιουργώντας έτσι έναν ενδιάμεσο χώρο δύο τετραγωνικών μέτρων, που εξασφάλιζε κοντά στα άλλα και την διατήρηση της θερμοκρασίας.

Το σπίτι είχε δυο κρεβατοκάμαρες μ' ένα κοινό μεγάλο μπάνιο που ήταν ακριβώς πίσω απ' το σαλόνι. Οι πόρτες τους ήταν αριστερά και δεξιά στο τζάκι που με την σειρά του δέσποζε στο μέσο του τοίχου. Η δεξιά κρεβατοκάμαρα ήταν ο ξενώνας του σπιτιού αν και ήταν ακόμα και στα έπιπλα σχεδόν πανομοιότυπη με την άλλη.

Ακούμπησε στο σεκρετέρ την τσάντα με τον υπολογιστή του κι άναψε το τζάκι. Το μόνο που είχε μείνει ήταν το κουτί με το ρολόι. Έβαλε μπέρμπον σ' ένα ποτήρι και κάθισε στην μπερζέρα. Πέρασε λίγη ώρα μέσα σε απόλυτη σιωπή. Και τότε το πήρε απόφαση. Πήρε

το ρολόι απ' το κουτί και το έβαλε στην μετόπη του τζακιού, στη μέση. Η Μάρσια ήθελε να βάλει εκεί κάποιο αγαλματίδιο αλλά δεν είχε προλάβει. Ο παλιός ιδιοκτήτης είχε εκεί κρεμασμένα διάφορα τρόπαια αλλά ήταν τα πρώτα που πέταξε. Είχε βάλει και είχαν ντύσει τον τοίχο με πέτρες ώστε το μόνο που να μπορεί να γίνει ήταν να ακουμπήσουν διάφορα μικροαντικείμενα στην μετόπη. Κι όλα αυτά τα χρόνια η θέση έμενε άδεια. Δύο πέτρινοι βιβλιοστάτες ήταν τα μόνα στολίδια, και τώρα με το ρολόι που ήρθε κι έδεσε, ήταν λες και όλα είχαν σχεδιαστεί γι' αυτό. Το μόνο που φαινόταν σαν ανορθογραφία ήταν τα δύο καντράν του ρολογιού που όμως παραδόξως δεν είχαν το γνωστό λευκό φόντο αλλά μια παρόμοια απόχρωση με το χρώμα απ' τις πέτρες.

Το μυαλό του ξαναπήγε στην διατριβή του. Βιάστηκε να ελέγξει ότι υπήρχε τηλεφωνική γραμμή. Ακόμα λειτουργούσαν τα πάντα. Ετοίμασε τον υπολογιστή, αλλά αρνήθηκε να τον ανοίξει. Η ενημέρωση που είχε στο κινητό εκείνη την στιγμή του φάνταζε υπέρ αρκετή.

Μια λάμψη έξω απ' το παράθυρο τον έκανε να χαμογελάσει. Ο καιρός χάλαγε.

«Αυτή την φορά σε πρόλαβα», είπε δυνατά και θυμήθηκε μια φορά που είχαν ξεκινήσει με την Μάρσια αλλά μέχρι ν' αποφασίσει τι θα έπαιρνε μαζί της, έφυγαν αργά κι ο δρόμος για το βουνό είχε κλείσει. Θυμήθηκε πως είχαν αναγκαστεί να κοιμηθούν στο Μούρει.

Σε μια γωνιά στο σαλόνι υπήρχε και μια παλιά βιβλιοθήκη με διάφορα κλασσικά βιβλία απ' αυτά που τ' αγοράζεις αλλά δεν βρίσκεις χρόνο για να τα διαβάσεις. Διάλεξε ένα και ξανακάθισε στην μπερζέρα.

Κάποια στιγμή αρκετά αργότερα ένοιωσε να πεινάει. Άφησε το

βιβλίο και πήγε κι ετοίμασε δυο τοστ, πήρε και μια μπύρα και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του. Πρέπει ν' αποκοιμήθηκε γιατί η φωτιά είχε χαμηλώσει. Έριξε δυο κούτσουρα στο τζάκι και ξεκίνησε για το δωμάτιό του. Κάτι όμως τον έκανε να γυρίσει πίσω. Πήγε στο σεκρετέρ και πήρε από την τσάντα του το κουρδιστήρι και τους δυο μουσικούς κυλίνδρους. Και στα δύο καντράν του ρολογιού οι δείκτες έδειχναν δώδεκα. Το γύρισε στην πίσω πλευρά και είδε το σημείο που έμπαινε το κλειδί. Με την πρώτη ματιά είδε πως το κλειδί έπρεπε να έχει μακρύ μίσχο, κάτι που συμβάδιζε απόλυτα με το κουρδιστήρι που κρατούσε. Άρχισε να κουρδίζει τον μηχανισμό με όσο πιο ήρεμες κινήσεις μπορούσε. Μόλις κατάλαβε ότι το ελατήριο είχε μαζευτεί, έβγαλε το κλειδί κι έψαξε να δει που έμπαιναν οι μουσικοί κύλινδροι. Οι τρύπες ήταν χαρακτηριστικές και δεν χρειάστηκε τίποτα παραπάνω απ' το να σπρώξει μέσα τους κυλίνδρους. Έστριψε το ρολόι και το έβαλε στην θέση του. Ο λεπτοδείκτης του αριστερού ρολογιού είχε κάνει ήδη την πρώτη του κίνηση. Προσπάθησε να κουνήσει με το δάχτυλό του τον μεγάλο δείκτη αλλά στάθηκε αδύνατο. Έβαλε περισσότερη δύναμη αλλά πάλι δεν κουνιόταν καθόλου. Φοβήθηκε μην το έσπαγε και σταμάτησε. Το δεξιό καντράν έμενε εντελώς ακίνητο. Προσπάθησε να γυρίσει τους δείκτες με το χέρι του και σ' αυτό, αλλά ήταν σαν κολλημένοι. Έκλεισε την μπροστινή τζαμένια πόρτα κι άφησε δίπλα το κλειδί.

Να το λιπάνω αύριο μπας και δουλέψει, σκέφτηκε.

Η ώρα ήταν κοντά δέκα. Ήταν νωρίς για να ξαπλώσει αλλά ένοιωθε κουρασμένος. Το χιόνι έξω είχε αρχίσει να πέφτει πυκνό. Από κάπου μακριά ακουγόntonουσαν και βροντές. Ο αέρας είχε πάρει τα πάνω του κι ακουγόταν ένα σφύριγμα που σε έκανε να ανατριχιάξεις. *Τα πιάσαμε τα λεφτά μας! Από την πρώτη μέρα βλέπω ν' αποκλείομαι. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα πέσουν τα τηλέφωνα.*

Έκλεισε τα φώτα και πήγε στην κρεβατοκάμαρά του. Η θερμοκρασία εξακολουθούσε να είναι χαμηλή. Φόρεσε την φανελένια πιτζάμα του. Εκείνο το βράδυ την χρειαζόταν.

Εύπνησε από έναν παράξενο θόρυβο που ακουγόταν απ' το σαλόνι. Προσηλώθηκε για να καταλάβει από που προερχόταν. Θα έπαιρνε όρκο ότι είχε κλείσει καλά όλα τα παράθυρα. Έκλεισε τα μάτια του κι αναστέναξε. Ο θόρυβος σαν να σταμάτησε. Όμως μια αστραπή που φώτισε το δωμάτιό του και σχεδόν ταυτόχρονα ο ήχος της βροντής, τον έκαναν να πεταχτεί όρθιος.

«Άσχημα ξεκινήσαμε. Ο καιρός το πάει για χιονοθύελλα. Και γαμώτο, το μόνο που μας έλειπε είναι να πέσουν τίποτα κεραυνοί κοντά και να τα κάνουν όλα λιάδα».

Το θεώρησε άσκοπο να σηκωθεί για να κοιτάξει τα παράθυρα του σαλονιού. Όλα τα παντζούρια ήταν κλειστά και ασφαλισμένα. Μόνο ένα είχε αφήσει ανοιχτό, αυτό που είχε απέξω κάγκελα και ήταν δίπλα στην εξώπορτα. Ο λόγος ήταν απλός. Ήθελε να βλέπει τον καιρό. Ήταν απόλυτα βέβαιος πάντως ότι κι αυτό ήταν κλειστό. Και τότε ακούστηκε ένας ανεπαίσθητος θόρυβος πάλι απ' το σαλόνι. Αυτή την φορά σηκώθηκε και βγήκε. Η φωτιά είχε σχεδόν σβήσει. Μια μικρή θράκα πρόσφερε τον μοναδικό φωτισμό που όμως ήταν αρκετός για να δει πως τελικά το παράθυρο δίπλα στην εξώπορτα δεν ήταν εντελώς κλειστό, δεν ήταν καλά στερεωμένο το τζάμι και πηγαινοερχόταν. Βλαστημώντας το έκλεισε και υποσχέθηκε στον εαυτό του πως απ' την επομένη, κάθε βράδυ πριν πάει για ύπνο, θα τα έλεγε όλα δυο φορές.

Την στιγμή που πέρναγε μπροστά απ' το ρολόι, του έριξε μια κλεφτή ματιά. Οι αριστεροί δείκτες είχαν προχωρήσει και οι δύο.

Οι δεξιοί έδειχναν πάντα δώδεκα. *Τί στο διάολο το έπιασε; Ο λεπτοδείκτης ξεκόλλησε και τον άλλο; Μάλλον μόνο για φιγούρα είναι!*

Γύρισε στο κρεβάτι του και κουκουλώθηκε για να καλά. Ένοιωθε την πιο περίεργη κούραση αλλά προσπάθησε να μην σκέπτεται τίποτα για να κοιμηθεί πιο εύκολα.

Στην Ταβέρνα του Πρίτσαρτ, περίπου στην μέση της διαδρομής μεταξύ Μούρεϊ και του εξοχικού του Λιάμ, λίγο πριν ο δρόμος στρίψει προς το βουνό εγκαταλείποντας τον κεντρικό δρόμο και δημιουργήσει τον παράδρομο του βουνού, ο κεραυνός χτύπησε έναν μετασχηματιστή του ηλεκτρικού ρεύματος, ρίχνοντας όλη την περιοχή στο σκοτάδι. Οι γεννήτριες, η μια μετά την άλλη έπαιρναν μπροστά. Μέσα στον θόρυβο της θύελλας λίγο ακουγόντουσαν, αλλά τουλάχιστον στο σπίτι που ανήκαν, το ξεκίνημά τους γινόταν αισθητό.

Με το που πήρε μπροστά η γεννήτρια στην πίσω αποθήκη, όλο το οικοδόμημα τραντάχτηκε. Η γεννήτρια έκανε μια δυο αυξομειώσεις αλλά σύντομα σταθεροποιήθηκε. Αυτή την φορά ο Λιάμ βλαστήμησε άσχημα.

«Ο γαμόκαιρος δεν θα μ' αφήσει σήμερα να κοιμηθώ», μονολόγησε κι αμέσως θυμήθηκε πως τον πρώτο χειμώνα που είχαν έρθει με την Μάρσια είχαν ζήσει μια παρόμοια εικόνα. Θυμήθηκε ακόμα πως τότε είχε ορκιστεί πως θα το πουλούσε την άλλη μέρα κιόλας. Όμως, κάτι η ηλικία, κάτι ο ερωτισμός της Μάρσια, του είχαν αλλάξει την διάθεση.

Και αντί να αδειάσει το μυαλό του μπας και αποκοιμιόταν, εικόνες πάνω από δεκαπέντε χρόνια πριν, βρήκαν την διόδο για το προσκήνιο. Μόνο που τώρα ήταν παρατηρητής, και το πρώτο που δια-

πίστωσε ήταν πως η πρώην του τον χειραγωγούσε με τον πιο εύκολο τρόπο, με την πρόσκληση σε έρωτα.

Είχε πια ξυπνήσει για τα καλά. «Ένα ούισκι θα με βοηθήσει», είπε δυνατά και σηκώθηκε.

Στο σαλόνι η θερμοκρασία είχε πέσει κι άλλο. Έβαλε δυο κούτσουρα στο τζάκι και λίγο προσάναμμα κι αμέσως η φωτιά φούντωσε. Γέμισε το ποτήρι του με ούισκι, πήρε το βιβλίο που διάβαζε και ξαναμπήκε στην κρεβατοκάμαρά του. Δεν πρόλαβε να ξαπλώσει και η ματιά του έπεσε στην χαραμάδα κάτω από την πόρτα του μπάνιου. Του φάνηκε ότι είδε φως.

«Αυτό πάλι πως άναψε;» αναρωτήθηκε και σκέφτηκε πως έπρεπε με την ευκαιρία της παραμονής του να έριχνε μια καλύτερη ματιά στην συντήρηση του εξοχικού. Άφησε το ποτήρι και το βιβλίο στο κομοδίνο και με κρύα καρδιά άνοιξε την πόρτα του μπάνιου. Μια γυναίκα ήταν σκυμμένη στον νιπτήρα και γέμιζε ένα ποτήρι με νερό.

«Τί κάνεις εδώ; Ποια είσαι και τι θέλεις στο σπίτι μου;» έβαλε τις φωνές.

Η γυναίκα πετάχτηκε τρομαγμένη τόσο πολύ που ο Λιάμ παραξενεύτηκε. Είχε κάνει δυο βήματα πίσω και είχε κολλήσει στην πόρτα του δευτέρου δωματίου ουρλιάζοντας σαν παλαβή.

«Σταμάτα να φωνάζεις, δεν σε πείραξα, και πες μου αυτό που σε ρώτησα!» συνέχισε κι έκανε ένα βήμα προς τα πίσω για να την κάνει να μην φοβάται.

Η γυναίκα έπιασε το χερούλι της πόρτας έτοιμη να οπισθοχωρήσει στο δεύτερο υπνοδωμάτιο. Σταμάτησε να φωνάζει βλέποντάς τον να κάνει πίσω και με φωνή που έτρεμε τον ρώτησε, «Εγώ τι θέλω εδώ ή εσύ; Και μάλιστα με πιτζάμες;»

Μόνο τότε ο Λιάμ πρόσεξε πως η άγνωστη γυναίκα φορούσε κι αυτή πιτζάμες. *Διάβολε! Να κοιμόταν όταν ήρθα αποκλείεται! Δεν*